

ОСОБЛИВИЙ ПОРЯДОК КРИМІНАЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ ЩОДО ПРИСЯЖНОГО І НАРОДНОГО ЗАСІДАТЕЛЯ

Аскеров С.С.,

к.ю.н., доцент кафедри конституційного і адміністративного права
Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана

У статті досліджуються проблеми реалізації законодавства з особливого порядку кримінального провадження щодо присяжного і народного засідателя з урахуванням конституційно-правових основ їхнього статусу та додаткових гарантій, що передбачені законодавством України.

Аналізуються норми Конституції України, Кримінального кодексу, Кримінального процесуального кодексу, Закону України «Про судоустрій і статус суддів» та інших правових актів, які регулюють особливий порядок кримінального провадження щодо присяжного і народного засідателя.

Ключові слова: кримінальне провадження, окрема категорія осіб, повідомлення про підозру, кримінальне провадження щодо присяжного і народного засідателя, особливий порядок кримінального провадження.

Аскеров С.С. / ОСОБЫЙ ПОРЯДОК УГОЛОВНОГО ПРОИЗВОДСТВА В ОТНОШЕНИИ ПРИСЯЖНОГО И НАРОДНОГО ЗАСЕДАТЕЛЯ / Киевский национальный экономический университет, Украина

В статье исследуются проблемы реализации законодательства по особому порядку уголовного производства в отношении присяжного и народного заседателя с учетом конституционно-правовых основ их статуса и дополнительных гарантий, предусмотренных законодательством Украины.

Анализируются нормы Конституции Украины, Уголовного кодекса, Уголовного процессуального кодекса, Закона Украины «О судоустройте и статусе судей» и других правовых актов, которые регулируют особый порядок уголовного производства в отношении присяжного и народного заседателя.

Ключевые слова: уголовное производство, отдельная категория лиц, сообщение о подозрении, уголовное производство в отношении присяжного и народного заседателя, особенный порядок уголовного производства.

Askerov S.S. / SPECIAL ORDER OF CRIMINAL PROCEEDINGS AGAINST JURORS AND PEOPLE'S ASSEORS / Kyiv National Economic University, Ukraine

This article deals with the problems of implementation of special order of criminal proceedings against jurors and people's assessors with regards to the constitutional legal status and additional guarantees under the legislation of Ukraine.

Constitution of Ukraine stipulates that the people directly involved in the administration of justice through people's assessors and jurors, which means ensuring the implementation of the principle of democracy in the administration of justice.

However, the effectiveness of the principle of participation of representatives of the people (people's assessors and jury) the administration of justice is directly related to providing them the necessary and sufficient guarantees.

Such guarantees in the Criminal Procedure Code of Ukraine is implementing the Institute special order of criminal proceedings against a certain category of persons.

Criminal Procedure Code of Ukraine provides for special procedure of criminal proceedings against the individual categories are: people's deputy of Ukraine, judge of the Constitutional Court of Ukraine, professional judges and jurors and people's assessors in the administration of justice, the candidate for President of Ukraine, Agent of Verkhovna Rada of Ukraine on Human Rights, Chairman Accounting Chamber, his first deputy, deputy, chief Inspector and Secretary of the Accounting Chamber, the deputy of the local council, a lawyer, the Prosecutor General of Ukraine, his deputy.

Thus, jurors and people's assessors are a separate category of persons to whom the order applies special criminal proceedings including constitutional and legal basis of their status

The provisions of the Ukrainian Constitution, the Code of Criminal, the Code of Criminal Procedure, the law of Ukraine "On the Judicial System and Status of Judges" and other legal acts, regulating special procedure for criminal proceedings against jurors and people's assessors are analyzed in the article.

Key words: criminal proceedings, certain categories of persons, notification of suspicion, criminal proceedings against jurors and people's assessors, special procedure for criminal proceedings.

Постановка проблеми дослідження. Постійні зміни існуючих і прийняття нових законодавчих актів у пошуках шляхів удосконалення кримінального судочинства в Україні мають враховувати положення Конституції України, міжнародно-правові зобов'язання держави, практику їх застосування і передовий зарубіжний досвід. При цьому слід виключити умови, що призводять до неоднозначного тлумачення і застосування норм законодавства України щодо визначення правового статусу учасників кримінального провадження, інших осіб під час здійснення кримінального провадження.

У ст. 6 Конституції України передбачено, що державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову. Органи законодавчої, виконавчої та судової влади здійснюють свої повноваження у встановлених цією Конституцією межах і відповідно до законів України.

Правосуддя здійснюється виключно судами.

Народ безпосередньо бере участь у здійсненні правосуддя через присяжних і народних засідателів, що означає забезпечення реалізації принципу народовладдя у здійсненні судочинства (ст. 124 Конституції) [1].

При цьому ефективність реалізації принципу участі представників народу (присяжних і народних засідателів) у здійсненні судочинства безпосередньо пов'язана із забезпеченням для них необхідних і достатніх гарантій.

Такими гарантіями в Кримінальному процесуальному кодексі (далі – КПК) України від 2012 року є запровадження Інституту особливого порядку кримінального провадження щодо окремої категорії осіб.

Кримінальний процесуальний кодекс передбачає особливий порядок кримінального провадження щодо окремої категорії осіб: народного депутата України, судді Конституційного Суду України, професійного судді, а також присяжного і народного засідателя на час здійснення ними правосуддя, кандидата у Президенти України, Уповнова-

женого Верховної Ради України з прав людини, Голови Рахункової палати, його першого заступника, заступника, головного контролера та секретаря Рахункової палати, депутата місцевої ради, адвоката, Генерального прокурора України, його заступника (ст. ст. 480 – 483) [2].

Таким чином, присяжні і народні засідателі входять до окремої категорії осіб, щодо яких застосовується особливий порядок кримінального провадження з урахуванням конституційно-правових засад їхнього статусу. При цьому інститут особливого порядку кримінального провадження щодо окремої категорії осіб не передбачає конкретних і достатніх гарантій для присяжних і народних засідателів, що створює певні недоліки й складнощі у здійсненні кримінального судочинства і, як наслідок, проблеми в реалізації завдань кримінального процесу в цілому.

У зв'язку з цим актуальність теми дослідження зумовлена необхідністю осмислення на теоретичному, правотворчому і правозастосовному рівнях умов реформування інститутів суду присяжних (народних засідателів) та застосування до них особливого порядку кримінального провадження, які врахували б відповідні положення Конституції і законодавчих актів, наукові дослідження і передовий зарубіжний досвід, проблем їх конкретизації та реалізації в Кримінальному процесуальному законодавстві України.

Дослідження і публікації. Проблеми з кримінального провадження щодо окремої категорії осіб були предметом дослідження таких вітчизняних науковців і правників, як І. В. Бабій, Т. В. Варфоломєєва, В. Г. Гончаренко, Ю. М. Грошевий, Л. М. Лобойко, М. М. Михеєнко, В. В. Молдован, В. Т. Нор, Г. М. Омеляненко, В. О. Попелюшко, С. Скрипниченко, І. С. Смирний, В. М. Тертишник, Л. Д. Удалова, В. П. Шибіко та інших.

На жаль, не всі науково обґрунтовані пропозиції були враховані законодавцем і реалізовані в практичному застосуванні.

Останні суттєві зміни в суспільному житті потребують більш нових досліджень для наукового обґрунтування пропозицій удосконалення законодавства зі здійснення судочинства при участі представників народу – присяжних і народних засідателів – та застосування до них особливого порядку кримінального провадження на час виконання ними повноважень.

Мета дослідження. Метою написання статті є науково-правове дослідження проблем законодавства України з особливого порядку кримінального провадження щодо окремої категорії осіб, зокрема присяжного і народного засідателя, як однієї з процесуально-правових гарантій під час здійснення ними правосуддя, а також вивчення й аналіз практичного застосування національних, міжнародних, правових норм, наукових досліджень і на цій основі розроблення, наукове обґрунтування пропозицій, спрямованих на вдосконалення законодавства України.

Виклад основного тексту. Постійне вдосконалення кримінального і кримінального процесуального законодавства України має відбуватися з чітким дотриманням положень Конституції України, відповідно до її міжнародних зобов'язань. З метою забезпечення ефективної реалізації завдань кримінального процесу необхідно створити такі умови, що виключають незаконний вплив на учасників кримінального провадження при здійсненні кримінального провадження з боку органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових (службових) осіб та інших сторонніх чинників.

Особливий порядок кримінального провадження щодо окремої категорії осіб у КПК України від 2012 року запроваджений на виконання норм Конституції України, застосовується до осіб, зазначених у ст. 480 глави 37 КПК України, з урахуванням гарантій їхнього правового статусу, передбачених законодавством України.

Отже, віднесення до цієї категорії осіб присяжного і народного засідателя як учасників кримінального судочинства є однією з процесуально-правових гарантій незалежності їхньої діяльності.

Важливу роль у забезпеченні реалізації, захисту та охорони прав і свобод людини і громадянина в Україні як демократичній, правовій державі відведено праву особи на незалежний і безсторонній судовий захист, передбаченому у ст. 55 Конституції України.

Гарантування кожному права на судовий захист є не тільки конституційно-правовим обов'язком держави, а й дотриманням взятих Україною міжнародно-правових зобов'язань відповідно до положень Загальної декларації прав людини 1948 року [3], Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року [4], Міжнародного пакту про громадянські і політичні права 1966 року [5] тощо.

В Україні правовими підставами для участі присяжних і народних засідателів як представників народу у здійсненні кримінального судочинства є Конституція України 28.06.1996, Закон України «Про судоустрій і статус суддів» від 07.07.2010 та Кримінальний процесуальний кодекс України від 20.11.2012.

Зокрема, в ст. 124 ч. 4 Конституції України встановлено, що народ безпосередньо бере участь у здійсненні правосуддя через народних засідателів і присяжних. Проте народні засідателі вже не згадуються в ч. 2 ст. 129 Конституції України, де передбачено, що судочинство здійснюється суддею одноособово, колегією суддів чи судом присяжних.

На жаль, Закон України «Про судоустрій і статус суддів», прийнятий 07 липня 2010 року, також не конкретизує конституційні норми про право на суд присяжних, лише передбачає можливість участі народних засідателів і присяжних у розгляді справ у судах лише у випадках, визначених процесуальним законом (ст. 15 ч. 1 і ст. 57 ч. 1) [6].

Слушно зазначає Б. Фудей про те, що як конституційні положення, так і норми Закону України «Про судоустрій і статус суддів» про право на суд присяжних не містять чітко виписаних процедур і обов'язків для суду присяжних, загальну його кількість та кількість голосів, необхідних для прийняття рішення [7].

Отже, в практичному застосуванні права на суд присяжних Конституція України і Закон України «Про судоустрій і статус суддів» посилаються на такі законодавчі акти.

Новий Кримінальний процесуальний кодекс України взагалі інакше передбачає залучення представників народу до участі в здійсненні правосуддя.

Так, відповідно до ст. 21 ч. 1 Кримінального процесуального кодексу України кожному гарантується право на справедливий розгляд та вирішення справи в розумні строки незалежним і неупередженим судом, створеним на підставі закону.

При цьому КПК України передбачає, що кримінальне провадження в суді першої інстанції щодо злочинів, за вчинення яких встановлюється довічне позбавлення волі, здійснюється колегіально у складі трьох професійних суддів, а у випадку клопотання обвинуваченого – судом присяжних у складі двох професійних суддів та трьох присяжних (ст. 31 ч. 3 і ч. 9 п. 1).

Вперше, і тільки Кримінальний процесуальний кодекс визначає загальну кількість присяжних у складі суду присяжних і обмежує їхню юрисдикцію з розгляду справ по злочинах, за які передбачено довічне покарання.

Такий порядок утворення складу суду присяжних і визначення їх компетенції по розгляду окремих кримінальних справ свідчить про відсутність у законодавця чіткої концепції щодо ролі і значення останніх у здійсненні кримінального судочинства в Україні.

В. Тертишник висловлює цікаву думку про те, що суд присяжних в Україні втілює ідеї народних засідателів, не маючи спільного з його класичною моделлю [8].

Вважаємо, що така думка науковця-правника варта уваги, адже вітчизняний суд присяжних має свої особливості не тільки щодо порядку утворення складу суду присяжних, його компетенції з розгляду окремо визначених справ, а й процедури розгляду справ і прийняття рішень (вироку) тощо.

Порядок наради і голосування в суді присяжних при прийнятті рішень у КПК України визначається як такий, що здійснюється у формі відкритого голосування за активною участю як трьох присяжних, так і двох професійних суддів, один з яких постійно виступає головуючим у складі суду присяжних. Усі питання вирішуються простою більшістю голосів, а головуючий голосує останнім. Ніхто зі складу присяжних не має права утримуватися від голосування, крім випадку, коли вирішується питання про міру покарання і суддя чи присяжний голосував за виправдання обвинуваченого. У цьому разі голос того, хто утримався, додається до голосів, поданих за рішення, яке є найсприятливішим для обвинувачення. При виникненні розбіжностей про те, яке рішення для обвинувачення є більш сприятливим, питання вирішується шляхом голосування. Передбачено, що члени складу суду присяжних мають право викласти письмово окрему думку, яка не оголошується в судовому засіданні, а приєднується до матеріалів провадження і є відкритою для ознайомлення. У разі, коли серед більшості складу суду, яка ухвалила рішення, відсутні професійні судді, головуючий зобов'язаний надати допомогу присяжним у складанні судового рішення.

Встановлений порядок наради й ухвалення рішення судом присяжних є неприйнятний, оскільки все відбувається більше за активної участі професійних суддів, головуючого, ніж самих присяжних, що може поставити під сумнів незалежність такого складу суду [9, с. 13-14]. Передбачена модель і юрисдикція суду присяжних не дозволять належним чином забезпечити гарантії прав обвинувачених (підсудних) у кримінальному судочинстві.

Проігнорований «вітчизняний і міжнародний досвід діяльності суду присяжних, а запроваджений, – зазначає В. Тертишник, – не маючий аналогів у світі новий суд у складі двох професійних суддів і трьох присяжних, які разом розв'язують усі питання справи без окремого вердикту суду присяжних» [10, с. 259].

Законом передбачено певні гарантії для присяжних і народних засідателів під час виконання ними своїх повноважень зі здійснення правосуддя.

На присяжних поширюються гарантії незалежності і недоторканності суддів, установлені законом на час здійснення ними обов'язків зі здійснення правосуддя (ч. 3 ст. 62 Закону України «Про судоустрій і статус суддів»).

Кримінальний процесуальний кодекс передбачає, що письмове повідомлення про підозру присяжному і народному засідателю на час здійснення ними правосуддя здійснюється Генеральним прокурором України або його заступником (ст. 481 КПК України). Це означає, що притягнення до кримінальної відповідальності присяжного і народного засідателя починається з повідомлення про підозру.

Однак не зрозуміло, чи означає здійснення письмового повідомлення про підозру складання письмового тексту, підписання та безпосереднє вручення Генеральним прокурором України або його заступником повідомлення про підозру присяжному чи народному засідателю.

Також потребує законодавчого визначення таке поняття, як «час здійснення присяжними і народними засідателями правосуддя», для правильного застосування для них відповідних гарантій незалежності і недоторканності суддів.

З урахуванням викладеного доцільно визначити у ст. 481 КПК України зміст понять: 1) здійснення письмового повідомлення про підозру; 2) часовий проміжок (початок і кінець) здійснення присяжними і народними засідателями правосуддя.

У ст. 482 КПК України передбачено, що затримання судді або обрання стосовно нього запобіжного заходу у

вигляді тримання під вартою чи домашнього арешту до ухвалення обвинувального вироку судом не може бути здійснено без згоди Верховної Ради України, тоді як таких гарантій для присяжних і народних засідателів на час здійснення ними правосуддя КПК України не передбачає.

Отже, враховуючи положення ч. 3 ст. 62 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» щодо поширення на присяжних і народних засідателів законодавчих гарантій незалежності і недоторканності суддів на час здійснення ними обов'язків зі здійснення правосуддя, потребує вирішення питання встановлення і конкретизація для них гарантій незалежності і недоторканності суддів у КПК України.

Пропонуємо доповнити ст. 482 КПК України положенням такого змісту: затримання присяжного і народного засідателя або обрання стосовно них запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою чи домашнього арешту до ухвалення обвинувального вироку судом не може бути здійснено без згоди Верховної Ради України.

Однією з гарантій під час застосування кримінального провадження щодо окремої категорії осіб є інформування відповідних державних та інших органів чи службових осіб. Важливим є забезпечення цієї гарантії при застосуванні запобіжного заходу й ухвалення вироку. Встановлення в законі такої гарантії для присяжних і народних засідателів вважаємо доцільним.

Пропонується доповнити ст. 483 Кримінального кодексу України положенням такого змісту.

Орган або посадові особи, які затримали присяжного, народного засідателя або застосували до них запобіжний захід, ухвалили вирок, зобов'язані негайно повідомити про це відповідні органи і службових осіб, які їх обрали або призначили.

Варто також зазначити, що утворення складу суду за участі народних засідателів чинний КПК України не передбачає. Термін «народний засідатель» згадується у КПК України лише один раз, у ст. 481, ч. 3 (повідомлення про підозру). Хоча, як було вже зазначено, Конституція України і Закон України «Про судоустрій і статус суддів» передбачають, що правосуддя в Україні здійснюють професійні судді та у визначених законом випадках як присяжні, так і народні засідателі.

З огляду на викладене, положення законодавства про те, що народні засідателі, присяжні під час розгляду і вирішення справ користуються повноваженнями суддів в кримінальному судочинстві, є більш декларативними і потребують удосконалення з урахуванням конституційних основ їхнього статусу і сталого міжнародного досвіду із застосування суду присяжних.

Враховуючи викладене, можна зробити висновок про те, що в Україні конституційні положення про право на суд присяжних враховують елементи характерні як для континентальної системи права, так і для системи звичаєвого права.

При цьому конституційне право громадян України на суд присяжних і суд за участі народних засідателів чітко не визначено ані в Законі України «Про судоустрій і статус суддів», ані в Кримінальному процесуальному кодексі України.

Не встановлено також чітко виписаних обов'язків суду присяжних і суду за участі народних засідателів, а порядок утворення складу суду присяжних і суду за участі народних засідателів, їх строго регламентована компетенція з розгляду окремо визначених справ звужує конституційне право на участь представників народу у здійсненні правосуддя.

Вивчення та аналіз положення законодавства України про правовий статус присяжних і народних засідателів, гарантій їх діяльності, особливий порядок кримінального провадження щодо них дозволяє зробити висновок про те, що саме набуття особою повноважень та здійснення пра-

восуддя встановлює для них особливий правовий режим за рахунок додаткових прав та обов'язків.

Ми вважаємо, що в КПК України недостатньо враховані й відображені положення Конституції України, законодав-

ства України і сталий міжнародний досвід із застосування суду присяжних і участі народних засідателів, забезпечення гарантії їх діяльності, що є актуальним під час застосування до них особливого порядку кримінального провадження.

ЛІТЕРАТУРА

1. Конституція України // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 1996. – № 30. – Ст. 141 (із змінами, внесеними згідно із законом N 2952-VI від 01.02.2011 // Відомості Верховної Ради України. – 2011. – № 10. – Ст. 68.
2. Кримінальний процесуальний кодекс України. //Офіційний вісник України. 2012. – № 37. – Ст.1370.
3. Загальна декларація прав людини від 10.12.1948р. //Офіційний вісник України. 2008. – № 93. – Ст. 3103.
4. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод від 04.11.1950р. //Офіційний вісник України. 1998. – № 13., 2006. – № 32 – стор. 270
5. Міжнародний пакт про громадянські і політичні права від 16.12.1966р.
6. Закон України «Про судоустрій і статус суддів» від 07 липня 2010 року № 2453 – VI (із змінами) // Відомості Верховної Ради України. – 2010. – № 41-42, 43, 44-45. – Ст. 529.
7. Богдан Футей. Роль суду присяжних в Україні. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.razom.org.ua/opinions/12295/>.
8. Тertiшник В.М. Суд присяжних: паростки і суть ідеї та її мімікрія при реформу / В. М. Тertiшник // Право України. – 2012. – № 7. – С. 274–279.
9. Грубінко А.В. Проблеми і перспективи запровадження суду присяжних у системі судочинства України: зарубіжний досвід та вітчизняна практика / А. В. Грубінко, Н. М. Ярчук // Юридичний науковий електронний журнал ЗНУ. – 2014. – № 1. – С. 11–15. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.lsej.org.ua/1_2014/02.
10. Тertiшник В. М. Концептуальні проблеми кримінального процесу сьогодні / В. М. Тertiшник // Матеріали всеукраїнської науково-практичної конференції «Актуальні питання досудового розслідування слідчими органів внутрішніх справ : проблеми теорії та практики» (18-19 квітня 2013р. м. Дніпропетровськ). – К. : Хай-Тек Прес, 2013. – С. 225–261.

УДК 342.9

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ ФУНКЦІОНУВАННЯ НАЦІОНАЛЬНОГО ЦЕНТРАЛЬНОГО БЮРО ІНТЕРПОЛУ В УКРАЇНІ

Брус І.І.,
провідний науковий співробітник
Науково-дослідний інститут
Національної академії прокуратури України

У даній науковій праці висвітлені окремі теоретичні та організаційно-правові питання щодо удосконалення професійної діяльності працівників Національного центрального бюро Інтерполу в Україні у правовому, нормативному, організаційному та інформаційному розумінні. В представленій роботі розглянуті теоретичні аспекти реалізації покладених на працівників Інтерполу професійних функцій та виокремлені авторські позиції щодо оптимізації діяльності означеного державного органу в Україні на ґрунті проведеної наукової розвідки в заявленій темі дослідження. Перспективним вбачається видання монографічних робіт у частині упровадження дієвих механізмів взаємодії та координації правоохоронних інституцій у векторі діяльності Центрального бюро Інтерполу в Україні та внесення відповідних змін до вітчизняного законодавства, що врегульовує означену сферу для оптимізації нормативно-правової регламентації діяльності Інтерполу в Україні.

Ключові слова: інтерпол, міжнародна злочинність, протидія, екстрадиція, міжнародний розшук, нормативна база, діяльність.

Брус И.И. / ОРГАНИЗАЦИОННО-ПРАВОВЫЕ АСПЕКТЫ ФУНКЦИОНИРОВАНИЯ НАЦИОНАЛЬНОГО ЦЕНТРАЛЬНОГО БЮРО ИНТЕРПОЛА В УКРАИНЕ / Национальная академия прокуратуры Украины, Украина

В данной научной работе освещены отдельные теоретические и организационно-правовые вопросы относительно усовершенствования профессиональной деятельности сотрудников Национального бюро Интерпола в Украине в правовом, нормативном, организационном и информационном понимании. В представленной работе рассмотрены теоретические аспекты реализации возложенных на сотрудников Интерпола профессиональных функций и выделены авторские позиции относительно оптимизации деятельности указанного государственного органа в Украине на почве проведенного научного поиска в представленной теме исследования. Перспективным видится издание монографических работ в части внедрения действенных механизмов взаимодействия и координации правоохранительных институций в плоскости деятельности Центрального бюро Интерпола в Украине и внесения соответствующих изменений в отечественное законодательство, которое регулирует отмеченную сферу для оптимизации нормативно-правовой регламентации деятельности Интерпола в Украине.

Ключевые слова: интерпол, международная преступность, противодействие, экстрадиция, международный розыск, нормативная база, деятельность.

Brus I.I. / ORGANIZATIONALLY-LEGAL ASPECTS OF FUNCTIONING OF INTERPOL'S NATIONAL CENTRAL BUREAU IN UKRAINE / Law faculty of the National prosecution academy of Ukraine, Ukraine

In this scientific work separate theoretical and organizationally-legal questions are lighted up in relation to the improvement of professional activity of workers of the National central bureau of Interpol in Ukraine in the legal, normative, organizational and informative understanding. In the presented work the theoretical aspects of realization of fixed are considered on the workers of Interpol of professional functions and distinguished authorial positions in relation to optimization of activity of the marked public organ in Ukraine on soil of the conducted scientific secret service in the declared theme of research. Perspective, edition of monographic works is seen in part of introduction of effective mechanisms of cooperation and co-ordination of law-enforcement institutes in the vector of activity of the Central bureau of Interpol in Ukraine and bringing of corresponding changes to the home legislation that regulates the marked sphere for optimization of normatively-legal regulation of activity of Interpol in Ukraine.

Thus, if internal inconsistency in our state gives many opportunities for the using of legal norms on the discretion, then internationally-legal relations give an small opportunities to use them, especially to the person or executive of the state body. It costs to mark that on mutual confession of principles and rules that operate in practice, the system of international law sticks to. In fact, as soon as one of participating parties avoids rules, then all system of international law (let even temporarily) is violated, and in our case a state-violator must be outcast outside this association.